

Discurs íntegre del cap de govern andorrà, Òscar Ribas, en el sopar dels Premis Octubre

Senyores i senyors,

Poder dir des de València que m'omple de satisfacció restituir una ferma voluntat d'acollida, convivència i esperança per al nostre futur lingüístic i cultural no és un simbolisme caduc ni una aspiració arcaica mancada de realisme, és una constatació fonamentada en una aspiració ben sentida: la solidaritat que hem de bastir entre totes les terres de parla catalana.

Una solidaritat que entenc recíproca i inacabable, que esdevé útil en la mesura que sabem reconèixer-nos les peculiaritats que ens diferencien, que es transforma en un diàleg sòlid i constructiu, i ens transforma en interlocutors indispensables que aspirem a uns mateixos compromisos.

Des d'Andorra sabem perfectament quines són les mancances que afecten el País Valencià i els altres territoris de parla catalana. Ens sentim veritablement solidaris. I volem, els andorrans, que se'ns entengui i se'ns respecti la nostra aportació cada cop més significativa en la defensa dels valors culturals i lingüístics que ens són comuns.

Cal que siguin vistos amb bons ulls els avenços polítics, socials i democràtics que Andorra està assolint ara mateix i que pot assolir en l'esdevenidor. Cal, tot-hora, que sapiguem ser solidaris i que se'ns sàpiga reclamar, també, una major defensa dels nostres trets culturals i lingüístics.

Des de la meua andorranitat –que seria el mateix que dir des de la meua valencianitat–, al poble valencià, vull testimoniar-li el profund respecte que em mereix per la seva decidida autoafirmació i reconstrucció cultural que, colze amb colze, malgrat els entrebancs, es duu endavant.

Des d'unes arrels comunes és més fàcil –de ben segur– sentir-se solidari i proper; es pot ser més generós, podem entendre l'altre amb més facilitat i respectar-lo més promptament. Justament ara, hem de reinventar el diàleg social, la comunicació entre persones, generacions i, per què

no, altres cultures; hem de fomentar-lo per evitar la incomprensió, l'allunyament i potser, fins i tot, els brots d'intolerància i xenofòbia. Defensar el que és nostre, la nostra identitat cultural i lingüística, no ha d'interpretar-se com anar contra res ni contra ningú. Mitjançant el diàleg que anem creant, totes les terres de parla catalana formen un eix vertebrador que ateny

Òscar Ribas. El president andorrà fou molt aplaudit.

àmbits ben diferents, però que es complementen, perquè som una xarxa organitzada socialment, políticament saludable, amb recursos industrials i turístics que poden ajudar-nos a pal·liar l'empenya de la crisi econòmica. Tots plegats contribuïm a crear aquesta plaça econòmica forta, que compta amb diversos eixos –Barcelona, Tarragona, València, Perpinyà, Mallorca, Andorra...– No podem malbaratar aquesta nostra complementarietat sinó aprofitar-la al màxim perquè ens som necessaris els uns als altres.

Som on som perquè cada territori ha sabut resituar les regles de joc caduques que, necessàriament, havien de canviar. Els andorrans, també. El rol polític que, hores d'ara, ens correspon jugar ni comença ni acaba amb els territoris germans de parla ni amb els microstats europeus –les relacions amb els quals fa anys que mantenim amb molt bona sintonia–, sinó que explodien envers altres latituds, a voltes agosarades, a voltes desconegudes. Sé perfectament que el cabal polític que els andorrans puguem aportar en el context internacional reconeix, ja

d'entrada, la nostra dignitat estatal, la nostra intrahistòria, les nostres essències, alhora que ens situa en una perspectiva d'espectador i actor privilegiat.

En qualsevol heretatge hi juga un paper fonamental l'home. Es just que aprofiti l'avinentsa per referir-me al poble andorrà, el qual ha sabut entendre que el pas constitucional havia de fer-se mit-

RAFA GIL

jançant el pacte entre institucions i sensibilitats diferents: la successió de les generacions no és en va i marca el pols de cada moment. Ara era el moment d'actualitzar les estructures de treball d'un país obert a Europa, camí del món, esdevenint estat de dret, democràtic i social.

Des d'Andorra, terra de llengua catalana, hem tingut l'oportunitat d'iniciar i fer créixer amistat, col·laboració i respecte amb grans creadors i estudiosos de la nostra cultura comuna com els mateixos Miquel Batllori i Vi-

cent Andrés Estellés o els sempre admirats Miquel Martí i Pol, Salvador Espriu i Agustí Bartra, entre molts altres.

Sé perfectament l'entusiasme que destil·la l'historiador, l'erudit, l'home poeta, el creador perquè és artífex d'una realitat –la recerca científica, el poema– inacabada i inacabable, objecte verbal de tanta complexitat i magnitud com l'existència de les persones, l'espectre vital de cadascuna d'elles, sempre acompanyades i sempre soles.

És amb aquesta voluntat de servei a la paraula, al valor dels mots, que reto homenatge a l'historiador i religiós Miquel Batllori i al creador incansable i amic personal, l'Estellés, que, amb la seva bonhomia sabé contagiar del plaer de l'existència literària una corrua llarga de lectors i poetes, inclòs jo mateix.

Amb orgull benentès, ens cal estacar la nostra llengua a la sort de la nostra existència. M'atreveixo a judicar i pronosticar que els nostres països, a voltes laberíntics, sovint incompresos, subsistirán a través de la mare llengua. Aferrem-nos-hi, doncs.

Moltes gràcies.